

Săn Sàng Từ Bỏ Thiên Đường

Trần Mộng Tú

Buổi tối vào giường, sau khi “Đọc Kinh Tối”, tôi hay mở cái phone tay lướt xem những tin tức. Khoan nói những tin tức Thời Sự Quốc Tế và tin ở Mỹ, vì phần này hai vợ chồng thường cùng coi sau bữa cơm chiều, trên khung hình lớn. Nghe tin tức ở Mỹ và Tin Tức Thế Giới, khi có hai người thường hữu ích hơn cho tôi vì được chia xẻ và được cắt nghĩa thêm về chính trị về thời sự thế giới mà tôi không giỏi bằng chồng. Tôi xem Tin Tức Việt Nam trong phone một mình. Chao ôi! Trong phone, ở Việt Nam thì hấp dẫn vô cùng, nói theo kiểu người Việt trong nước: càng ngày càng “Gây ấn tượng”.

Điều đáng kể ra học được từ cái phone tay: Trước tiên vào đường link Việt Nam thì cả cái phone thành màu đỏ: Cờ đỏ rồi đến y phục cũng đỏ. Đỏ từ mặt đất đỏ lên, đỏ từ trên trời rơi xuống. Chương trình nào cũng có màu đỏ nhuộm kín cả thành phố, cả quốc gia, đôi khi nhuộm luôn cả bầu trời.

Mục nào mở tới, hình ảnh phụ nữ Việt, ai cũng đẹp như cùng nhau từ Mỹ Viện bước ra. Các cô, các bà, đều có sống mũi rất cao và hàm răng trắng, thẳng tắp tắp (giống như hàm răng giả của các bà lão bên Mỹ) ngay cả những phụ nữ trẻ ngồi bán trái cây, ở chợ hay bán hàng trong những tiệm bách hóa, cô nào, bà nào cũng có sống mũi cao như người Âu Châu, rất ít người còn sống mũi thấp nguyên thủy, khiêm nhường của người Á Đông. Nước da người nào cũng trắng bóc, mặc dù họ luôn ở ngoài nắng. Trông họ giống nhau như chị em cùng một gia đình. Phụ nữ Việt Nam nào cũng đẹp và cũng có thể đoạt chức Hoa Hậu. Lâu lâu lại thấy tin: Cô X hay Cô Y được chọn vào danh sách Hoa Hậu Quốc Tế, hay một cô “T” hay cô “H” nào đó được chọn vào danh sách đẹp nhất hoàn vũ. Cứ theo thông tin trên mạng trong nước thì Người Việt làm cả thế giới sững sốt vì nhan sắc của phụ nữ Việt Nam không có nhan sắc khiêm nhường.

Thêm nữa, trên mạng, Việt Nam tuyệt nhiên không thấy người “Nghèo” Người ta đã dọn sạch sẽ đám người nghèo ra ngoài thành phố, đã đuổi họ về những ngôi làng thật xa đô thị và ở thành phố hình như không có ăn mày, không có người vô gia cư như ở các nước khác trên thế giới.

Về Kinh Tế và Tài Sản Quốc gia thì những thông tin trên cái phone bé tí đó cho thấy: Việt Nam có rất nhiều triệu phú (dollar). Việt Nam còn có một ông tỷ phú lọt vào danh sách Tỷ Phú Thế Giới, đang xây dựng những công trình to tát bao giờ cũng đi theo hàng chữ “Nhất Thế Giới”, không thấy công trình nào của ông bị xếp “hạng nhì”

Việt Nam trên cao trào phục hưng kinh tế nhờ những cường quốc đổ vào đầu tư sau chiến tranh. Trong vòng 50 năm (Thật ra chỉ mở cửa từ năm 1987) Việt nam đã thay da đổi thịt, một thể hệ Cộng Sản đổi mới và “Tham Nhũng” nhanh chóng thành hình. Khi người ta nghèo cùng cực được tiền rơi xuống đầu như lá mùa thu thì thật không biết phải sống thế nào “cho đúng”. Cho nên chúng ta đã nhìn thấy những ngôi nhà có kiến trúc Âu Châu như trong phim thời La Mã xây giữa đồng không mông quạnh hay giữa một ngôi làng nghèo khó, giữa những ngôi nhà lụp xụp, bỗng xuất hiện một hai ngôi nhà cao tầng, cửa dát vàng lá, trong nhà tường ốp đá hoa cương, ánh đèn pha lê sáng chói mắt, và nội thất toàn bằng gỗ gụ, chạm trổ long phụng, bộ salon phòng khách, một cái ghế mà 5 người khềnh không nổi vì vừa to vừa nặng, khách sẽ ngồi lọt thỏm trong đó và miễn xê dịch.

Các con cháu của “ông lớn” thì xây dựng cơ ngơi ở bên ngoài nước Việt. Những cao ốc, chung cư ở California. Texas bên Mỹ do con các cán bộ Công Sản cao cấp sang làm chủ là chuyện không làm ai ngạc nhiên cả. Trong cái phone nhỏ đó, tôi còn thấy: Hà Nội, Saigon toàn Tỷ Phú Đô La, xe sang, biệt phủ. Những chiếc xe hơi đắt tiền len lỏi chậm chạp giữa hàng trăm xe gắn máy. Những chiếc xe mà tôi không biết tên và trị giá của nó (vì có mua hay leo lên bao giờ đâu, mà biết.) Các con tôi bảo: Ở Mỹ, xe này chỉ có tỷ phú và tài tử Hollywood mua được thôi. Mà cả trong hai lãnh vực đó tôi hoàn toàn thất lạc.

Người Việt ở nước ngoài về thăm quê nhà kháo nhau: Bây giờ về Việt nam nếu cho tiền vào dịp Lễ Lạc phải cho (ngay cả trẻ nhỏ) từ 100 Mỹ Kim trở lên, cho ít hơn sẽ nhìn thấy phản ứng ngay trên mặt người nhận. Hình ảnh, một cô bé trạc 12 tuổi cứ cầm tờ \$20.00 Mỹ kim phát qua, phát lại trước mặt người cho, một cô bé khác cũng trạc tuổi đó, lên tiếng. “Bà ơi! Nó chê Bà cho ít đấy!”

Và cũng trên cái phone tay bé tí đó, một nước Việt Nam khác cũng hiện ra: Những tin **giết người, hiếp dâm, lừa đảo nhiều nhất ở lứa tuổi 20-40**. Đất nước nào cũng có những phần tử xấu, nhưng ở VN một đất nước văn hóa đạo đức truyền thống Á Đông, bây giờ họ giết nhau dễ dàng ngay trong gia đình giữa con cháu với ông bà cha mẹ, nhất là những kẻ phụ, kẻ mầu thì hành hạ, **giết những đứa trẻ con của vợ, hay chồng** không một chút lương tri. Anh, chị em sẵn sàng giết nhau vì một số tiền rất nhỏ, hay một tranh chấp của cải trong chính gia đình mình, không một chút do dự. Mấy người con có thể **đốt nhà của cha mẹ ruột mình**, nếu chia gia tài không đồng thuận. Ngoài đời sống thì **va chạm xe cộ là xuống đánh tới tấp** đối phương bất kể phụ nữ hay người già.

Còn vô đạo đức hơn nữa, giữa thầy giáo với học trò. Môn Đạo Đức Học Đường hầu như không có trong trường, **nên thầy giáo “vô tư” mang học trò vào “nhà nghỉ”**, Thầy giáo là từng lớp đáng ra được trọng vọng trong xã hội nhiều nhất về vị trí đạo đức thì ở Việt Nam lại vô đạo đức nhiều hơn những vị trí khác, mới thật lạ!

Thanh niên thiếu nữ **yêu nhau xong rồi giết nhau, vứt xác trong cánh rừng hoang** hay xuống hồ, sông. Hình như cứ mở phone ra là thấy những tin này lúc nào cũng có.

Giữa những bản tin “nóng” như thế, những youtube và cái phone tay còn là **phương tiện chính để người Cộng Sản lăng mạ người Quốc Gia bằng những tuyên truyền, bịa đặt**, kể lại lịch sử miền Nam (1954-1975) theo cách họ muốn bôi nhọ lịch sử của VNCH. Những người Quốc Gia chỉ cần đọc cách sử dụng ngôn ngữ của người Cộng Sản là **hiểu ngay Trình độ và Tư cách đạo đức của Cộng Sản**, nên chỉ coi những tuyên truyền, bôi nhọ đó là rác rưởi không cần để ý tới: “Chớ sửa chớ cứ sửa, lạc đà đi, lạc đà vẫn đi.”

Cái phone tay còn cho biết: Hiện nay những người Việt Nam trong nước, có của cho con học trường Quốc Tế khi bé, lớn lên cho Du Học nước ngoài để con có một tương lai sáng sủa, một phần nào, cũng là để thu nhập thêm cái vốn Đạo Đức Học Đường. Rất nhiều gia đình có con du học, rồi tìm việc làm, kết hôn với người bản xứ hay người Việt đã có quốc tịch, ở lại. Khi cha mẹ hưu trí, về già sẽ đoàn tụ sau. Một hình thức Di Dân mới. **Chê vẫn chê, hạ nhục vẫn hạ nhục, nhưng nếu tìm cách đi được thì vẫn sẵn sàng “Tự Bỏ Thiên Đường.”**

TMT – Tháng 8/2026